

РЕШЕНИЕ

№ 6039

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3471** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Р. И. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] действаща чрез пълномощника си - адв. М. Й. – САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 3, офис 9 - адвокат М. Й., срещу Решение №1040-21-230 от 04.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата на Р. И. И., против Разпореждания №212-00-2878-7/27.11.2019 г., № 212-00-2878-8/27.11.2019 г., № 212-00-2878-9/27.11.2019 г. №212-00-2878-10/27.11.2019г и №212-00-2878-11/27.11.2019г., като неоснователна, потвърждават се разпорежданията, като законосъобразни, а по същество се отменя разпореждане от 03.05.2016г. за отпускане на обезщетение за безработица, отказва се отпускане на обезщетение за безработица и се задължава жалбоподателката да възстанови добросъвестно получено ПОБ.

В жалбата се сочи, че обжалвания акт е постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на закона, поради което същият следва да бъде отменен, като неправилен и необоснован. Моли оспореното решение на Директора на ТД на НОП – С. град и потвърдените с него разпореждания да бъдат отменени.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Р. И. И. чрез АДВ. М. Й. – редовно призван, не се явява,

представява се от адв.Й., с пълномощно по делото. Моли съдът да постановите решение, с което да уважите жалбата, да отмени като незаконосъобразно атакуваното решение по съображения, изложени в жалбата. Претендирам разноски. Представям списък. Моля за срок за писмени бележки.

ОТВЕТНИКЪТ ДИРЕКТОРА НА ТП НА НОИ С. ГРАД – редовно призован, се представява от юрк. Я., с пълномощно по делото. Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, да потвърдите решението на ТП на НОИ С. град, с което се изисква за бъде възстановена сумата, която е изплатена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна:

Със заявление от 27.04.2016 г. И. сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 212-00-2878-1/27.04.2016 г., към него е приложила заповед № 65/01.03.2016 г., издадена от осигурител [фирма], БИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 01.03.2016 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда /КТ/.

Предвид представените от И. документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с разпореждане № 212-00-2878-1 от 03.05.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателката било отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 01.03.2016 г. до 30.11.2016 г. в размер на 11,90 лв. дневно. С разпореждане № 212-00-2878-2 от 03.05.2016 на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 1 и ал. 3 от КСО било спряно изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 01.03.2016 г. и е възобновено изплащането на ПОБ за периода от 01.04.2016 г. до 31.12.2016 г. в размер на 11.90 лв. дневно с мотиви: „Получаване на обезщетение за оставане без работа на основание чл. 222 ал. 1 от КТ за периода от 01.03.2016 г. до 31.03.2016 г.”

На 27.04.2016 г. И. декларира начало на трудова дейност, считано от 01.06.16 г. и с разпореждане № 212-00-2878-3 от 07.06.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54д, ал. 1, т. 1 от КСО било прекратено изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 01.06.2016 г.

На 18.07.2016 г. И. декларира прекратяване на трудова дейност, считано от 08.07.16 г. и с разпореждане № 212-00-2878-4 от 22.07.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54д, ал. 5 от КСО било възстановено изплащането на ПОБ за периода от 08.07.16 г. до 07.02.2017 г. в размер на 11.90 лв. дневно с мотиви: „прекратяване на

трудова дейност, за която лицето е подлежало на задължително осигуряване по чл.4 от КСО“.

На 08.11.2016 г. И. декларирала начало на трудова дейност, считано от 02.11.16 г. и с разпореждане № 212-00-2878-5 от 08.11.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54д, ал. 1, т. I от КСО било прекратено изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 02.11.2016 г.

На 27.03.2017 г. И. декларирала прекратяване на трудова дейност, считано от 20.03.17 г. и с разпореждане № 212-00-2878-6 от 28.03.2017 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54д, ал. 5 от КСО било възстановено изплащането на ПОБ за периода от 20.03.17 г. до 25.06.2017 г. в размер на 11.90 лв. дневно с мотиви: „прекратяване на трудовата дейност, за която лицето е подлежало на задължително осигуряване по чл.4 от КСО”.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ- С. град предвид подадените от [фирма], ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност на много лица, била изискана проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ на [фирма], ЕИК[ЕИК] от компетентен орган.

С писмо. вх. № 1029-21-14696#38/20.05.2019 г., бил предоставен констативен протокол № КВ-5-21-00559755/02.05.2019 г., изготвен от контролните органи при ТП на НОИ-С. град, за извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване /ДОО/ на [фирма], ЕИК[ЕИК], във връзка с възложена пълна финансова ревизия по разходите на ДОО на дружеството за периода от 01.01.2015 г. до 30.09.2018 г.

При проверката било установено следното:

Съгласно данни от Търговския регистър /ТР/ [фирма], ЕИК[ЕИК], регистрирано на 13.06.2011 г., било със собственик и управител И. М. К..

По време на ревизията на дружеството сбили предоставени част от изисканите документи и справки във връзка с ревизията от счетоводната фирма [фирма] и от П. Н. П., упълномощено лице от И. М. К.. От [фирма], ЕИК[ЕИК] били представени издадени удостоверения за осигурителен стаж и доход, годишни данъчни декларации за 2015, 2016 и 2017 г., от които е установено, че дружеството няма приходи, а само разходи за заплати. От предоставените оборотни ведомости от счетоводната фирма е установено, че всички разходи са за заплати и социални осигуровки. Приходите за 2015, 2016, 2017 г. и до 30.06.2018 г. са 0 лв. Съгласно предоставените данни от Национална агенция по приходите с писмо изх. № 64-4- 746/12.12.2018 г., дружеството не е осъществявало търговска дейност, няма регистриран търговски обект и не е отчело приходи за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г. Контакт с управителя на [фирма], ЕИК[ЕИК] - И. М. К. не бил осъществен. Потърсена била за съдействие СДВР с писмо изх. № 1042-21-56#4/06.11.2018 г., а с писмо от 16.12.2018 г. от дирекцията уведомили, че лицето не е установено.

За периода на ревизията в трудовоправни отношения с дружеството са били общо 110 лица.

При извършена справка в “Регистър приходи“ в информационната система на НОИ било установено, че за периода от 13.06.2011 г. до приключване на проверката от дружеството нямало превеждани осигурителни вноски за ДОО. Дължимите осигурителни вноски до 31.12.28 г. за ДОО били в размер на 128039,22 лв.

От изложените по-горе факти и обстоятелства, установени при извършената проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК[ЕИК] от компетентните органи на НОИ и НАП, било формирано обоснованото заключение, че за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.18 г. дружеството не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не били установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството за посочения период, които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в Регистъра на осигурените лица /РОЛ/.

С оглед резултата от извършената проверка на "Ц. ПИЦА" Е., ЕИК[ЕИК] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не били дължими.

С оглед установеното, били предприети действия от НОИ за служебно заличаванена данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Подадените от дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] - [населено място], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г., вкл. били заличени.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавала до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО била въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следвало, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не било единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществувала идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение било упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681/2015г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014г. и др.

Предвид изложеното, И. не била осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. I от КСО и § I, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма], ЕИК[ЕИК] за периода от 13.06.2015 г. до 01.03.2016 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката по правото му на ПОБ през 2015 г., били заличени.

Предвид представените нови доказателства от извършената проверка, които имали значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО длъжностното лице по осигуряването за безработица постановило разпореждане № 212-00-2878-7 от 27.11.2019 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ било отменено.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, било длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО.

Оспореното разпореждане № 212-00-2878-7 от 27.11.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, било постановено на цитираното правно основание, предвид заличените данни за периода от 13.06.2015 г. до 01.03.2016 г. вкл., въз основа на които било определено правото на ПОБ и срока за изплащането му. Направената промяна задължавала ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка по правото на ПОБ по подаденото от И. на 27.04.2016 г. заявление за отпускането му, а АО приел, че правилно и законосъобразно било прието, че лицето не е осигурено при посочения осигурител и няма право на ПОБ.

С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно било издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма], ЕИК[ЕИК] и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение по подаденото на 27.04.2016 г. заявление.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 била предвидена и хипотезата, при която след изплащането на обезщетенията са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган достигнал до извода, че оспорените разпореждания са правилни и законосъобразни, и следва да бъдат потвърдени, а предявената от Р. И. И., ЕГН [ЕГН] жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

В хода на съдебното производство не са събрани нови доказателства и не са установени факти, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното решение.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителя на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания издадени от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ –С. град на НОИ са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателката не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено

производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по 114, ал. 2, т. 2 от КСО, чл.54ж, ал.1 от КСО и чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Директорът на ТП–НОИ-С. град правилно е приел, че разпорежданията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Разпорежданията са обективирани в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

С жалба, от една страна жалбоподателят е направила искане за обявяване на нищожност на оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град и потвърдените с него разпореждания като издадени от некомпетентни длъжностни лица, алтернативно за отмяна му като незаконосъобразно и непълно, постановено при нарушение на материалноправните норми на КСО и процесуалните правила и норми.

Претенциите на жалбоподателя за нищожност на оспорените административни актове са изцяло неоснователни.

Представените по делото заповеди за компетентност доказват, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са издадени от компетентни административни органи. Решението е постановено от ръководителя на ТП на НОИ С.-град, в кръга на определената му от законова компетентност, съгласно разпоредбите на КСО и АПК. Потвърдените разпореждания са издадени от длъжностно лице главен експерт по осигуряването Д. М., на която по силата на Заповед № 1015-21-76/19.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ й е възложено да действа като ръководител по осигуряването за безработица, съгл. чл. 54ж, ал.1 от КСО. Поради това административните актове се явяват постановени от компетентен орган в кръга на правомощията му и нищожност на това основание - чл. 146. т. 1 от АПК не може да бъде прогласена.

Възраженията за незаконосъобразност на решението и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка са неоснователни.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО определя, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат

регистрация като безработни в Агенцията по заетостта, не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а, професионална пенсия по чл. 168 и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а. ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

Разпоредбата на чл. 54а. ал. 4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ, е подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменението, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Предвид цитираните разпоредби, се установява че определящо досежно правото и размера на ПОБ е осигурителният статус на лицето към датата на последното прекратяване на осигуряването, отразен в РОЛ. В този смисъл длъжностното лице - ръководителя по осигуряването за безработица, действащо при условията на обвързана компетентност, е задължено да се съобрази с информацията в РОЛ.

Административното производство по проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ представлява осъществяване на последващ контрол относно подадените в РОЛ от осигурителя данни за осигурителен стаж и осигурителен доход.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в РОЛ, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя, вкл. и по отношение на осъществяването на държавното обществено осигуряване. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверяваният осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания съгласно чл. 37, ал. 1 и чл. 38, ал. 1 от Инструкция № 1 от 3.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на

Националния осигурителен институт), издаден в резултат на проверката. В случая, проверката на [фирма] е приключила с издаване на Констативен протокол № KB-5-21-00559755/02.05.2019 г. и Задължителни предписания № ЗД-1-21- 00559617/02.05.2019 г. до осигурителя за заличаване на подадената информация в РОЛ. Страни в административното производство по издаване на задължителните предписания са контролният орган и осигурителят и само осигурителят е адресат на издадените от контролния орган задължителни предписания. Последните като индивидуален административен акт подлежат на обжалване по реда на чл.117, ал.1 и чл.118, ал.1 от КСО (Решение № 10036/22.07.2020 г. на ВАС, Шесто отд., по адм.д.№ 14293/2019 г.). В тази връзка лицата, за които осигурителят е подавал данни в Регистъра на трудовите договори и в РОЛ не са страна в производството по издаване на задължителните предписания. В случая проверката по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в РОЛ, вкл. и за Р. И., и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в които лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на подадено уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ за сключен трудов договор не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681 /2015г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014г. и др.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновават са приели, че те не са били осигурени

лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

С оглед установените факти и обстоятелства, и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-00549953/09.04.2019 г. на еднолично дружество с ограничена отговорност [фирма] за подаване на декларация образец №

1 с код „заличаване“ на лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от дружеството, същите са влезли в сила на 28.05.2019 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.), на подадените от дружество [фирма] ЕИК[ЕИК] данни за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 2015 г. до 2018 г. вкл.

При извършената проверка от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на [фирма], приключила с констативен протокол са установени факти и обстоятелства, подробно описани в оспореното решение, които сочат, че дружеството не е извършвало търговска дейност и не е реализирало никаква печалба за времето от 01.01.2015 г. до 31.12.2017г. Контакт с управителя на дружеството не е осъществен, въпреки оказаното съдействие от органите на СДВР. Представените в хода на проверката документи от П. П. като представител на едноличния собственик И. К. и събраните обяснения от лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори, не са опровергали данните от публичните регистри досежно извършваната от дружеството дейност и финансовото състояние на същото, както и установеното от НАП при извършената проверка.

По делото са представени от компетентната НАП декларации по чл.92 от ЗКПО и ГФО, от които се установява, че дружеството няма никакви приходи за периода 2015 г. - 2018 г. Видно от счетоводните баланси и отчетите за приходите и разходите като части на ГФО за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. „Ц. Пица“ Е. няма дълготрайни материални активи, нито дългосрочни финансови активи, няма материални запаси - продукция и стоки, няма вземания, няма парични средства - за 2014 г. е имало касови наличности, а от 2015 г. няма касови наличности и сметки в страната, няма собствен капитал, нито печалба. Декларирани са само задължения- данъчни и осигурителни и такива към персонала. В течение на годините след 2015 г. отрицателния финансов резултат и задълженията нарастват трайно. Първична счетоводна документация не е представена в цялост от счетоводната фирма, обслужваща дружеството с обяснението, че е била върната на управителя, който не бил открит, въпреки съдействието на органите на МВР.

Съгласно ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. приходите на дружеството са нулеви, а разходите, респ. счетоводната загуба нараства и е

значителна (148 342.38 лв. през 2015 г., 223 283.47 лв. за 2016 г. и 147 984.27 за 2017 г.). Изцяло неоснователно и недоказано е твърдението на жалбоподателя, че дружеството е извършвало дейност и е укривало печалба. Недопустимо е от неправомерното поведение на осигурителя да се черпят права. Следва да се изтъкне, че именно чрез подаване на данни в РОЛ от осигурителя, без доказателства за реално извършвана трудова дейност, на лицата е било осигурено изплащане на наследващи им се парични обезщетения от публичните фондове на ДОО.

Приетите по делото доказателства от Българска агенция по безопасност на храните /БАБХ/ и по-конкретно писмо от БАБХ от 27.07.2020 г. (по адм. дело № 3444/2020 г. на 62-ри състав), заедно с приложените удостоверения за регистрация на обекти за обществено хранене и за търговия на дребно с храни, сочат че в регистрите на Областна дирекция по безопасност на храните /ОДБХ/ С. град НЕ фигурира обект на фирма [фирма] с ЕИК:[ЕИК]. Това означава, че това дружество няма разрешение от компетентния български орган да произвежда или търгува с храни и напитки, няма право да извършва ресторантьорска дейност, в тази връзка няма и категоризиран обект за обществено хранене, каквито са изискванията на Закона за храните и на Регламент ЕО № 852/2004 г. В този смисъл, без да отговаря на изискванията за извършване на ресторантьорска дейност, дружеството няма право да назначава лица, които да осъществяват този вид дейност, каквато е и работата на салонен управител в ресторант.

По данни на БАБХ в периода от 2015 г. до 2018 г. за ресторант "Къщата", находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] са издадени две удостоверения за регистрация на обект за обществено хранене през 2012 г. на [фирма] с ЕИК:[ЕИК] и през 2017 г. на [фирма] с ЕИК:[ЕИК]. Видно от Констативен протокол № КВ-5-21- 00559755/02.05.2019 г. на контролен орган на ТП на НОИ-С. град при посещение на ресторант "Къщата" в [населено място],[жк], [жилищен адрес] на 19.02.2019 г. с установено, че издаваните касови бонове са от [фирма] с ЕИК:[ЕИК] - наемател. Собственик на студентското общежитие - блок 59 е Технически университет - С..

От представените доказателства от ИА "Главна инспекция по труда" /ГИТ/ е видно, че по отношение на [фирма] има съставен само един протокол за извършена проверка от органите по контрол на трудовото законодателство от 2015 г. за обект, находящ се в [населено място] на [улица]. От представения от жалбоподателя трудов договор /към жалба с вх. № 1012-21-259/03.02.2020 г. до Директора на ТП на НОИ - С. град/ е видно, че местоработата на лицето е в ресторант "Къщата" с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Съобразно доказателствата, предоставени от НАП, дружеството [фирма] е генерирало последния си фискален отчет на 31.07.2013 г., от фискално устройство намиращо се в [населено място], на [улица] няма данни за други регистрирани търговски обекти.

Приложения от ИА ГИТ протокол за извършена проверка на [фирма] не е относим към делото и към спора.

Съдът счита, че ангажираните от адв. Й. писмени доказателства по делото не доказват извършвана дейност от [фирма] за времето от 2015 г. - до 2018 г. Тъй като процесуалният представител на жалбоподателя, не можа да

обоснове връзката между дружеството твърдяно за работодател [фирма] и друго дружество [фирма], а представените доказателства от третите неучастващи по делото лица - НАП, ИА ГИТ, БАБХ по отношение на [фирма] са неотнормими към спора.

Представеният в първото заседание по делото договор в сила от 21.03.2017 г. между [фирма] и [фирма] с предмет "абонаментно правно обслужване" е неотнормимо доказателство към предмета на спора, а именно дали Р. И. е осигурено лице към момента на настъпване на риска безработица към 01.03.2016 г. - датата на заповедта за прекратяване на трудовия договор.

Процесуалният представител на жалбоподателя със своя молба от 08.09.2020 г. опроверга собствените си твърдения и не доказва, че ресторанти "Къщата" с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] и ресторант "Б." с адрес [населено място],[жк], [улица] са търговски обекти на [фирма] в периода 2015 - 2018 г. Отделно от това по молба на жалбоподателя [фирма] в качеството му на работодател и осигурител не бе открит, за да представи официални регистрационни документи, изискуеми при осъществяване на твърдяната дейност - ресторантьорство. Твърдението, че тези два ресторанта са стопанисвани от [фирма] през спорния период не бе доказано.

От приложеното копие на трудов договор № 65/11.05.2015 г. е видно, че за лицето е определено непълно работно време - 4 часа, от длъжностната характеристика е видно, че условията на труд са при осем часов работен ден при едносменен режим на труд и почивка.

Отделно от посоченото разминаване, следва да се подчертае, че по делото не са налице писмени доказателства за месторабота на жалбоподателя в друг ресторант "Б.". Видно от писмо на БАБХ от 27.07.2020 г., в периода 2015-2018 г. за ресторант, находящ се в [населено място],[жк], [улица], са издадени три удостоверения за регистрация на обект за обществено хранене на три различни търговски дружества, но [фирма] не е сред тях.

Представеният в първото по делото заседание и от ИА ГИТ Протокол за извършена проверка от Инспекция по труда - [населено място] сочи, че през 2015 г. [фирма] е имало обект за бърза закуска „Б. мания“ в [населено място], [улица], но съгласно данните от констативния протокол на контролния орган на НОИ този обект е вписан като собственост на [фирма]. Представеният протокол не може да се приеме като доказателство за упражнявана търговска дейност от [фирма] на територията на [населено място], още по-малко за целия период от 2015 г. до края на 2018 г. Същият не съдържа данни колко и кои лица са работили на този обект и дали те са служители на [фирма] и на какво правно основание последното стопанисва обекта. Протоколът е неотнормим за доказване на изпълнение на трудова дейност от Р. И., чиято месторабота по договор е в [населено място].

Приетите по делото писмени доказателства не доказват действителното упражняване на трудова дейност от Р. И. по трудовия договор, за който са подадени данни в Регистъра на трудовите договори.

Трудовият стаж на Р. И. в [фирма] е оформен на стр. 20-21 в трудова книжка (серия Г, № 004349) № 2, издадена от [фирма] на 02.02.2010 г. като липсва печат на дружеството до заверителния печат, положен през 2016 г., а подписът за счетоводител и управител е еднакъв, което прави заверката

нередовна. Въпреки това ПОБ е било отпуснато предвид данните в РОЛ. По делото не са представени доказателства, сочещи за реалното изпълнение на възложените трудови функции на Р. И. съгласно трудовия договор и длъжностната характеристика.

По делото не бяха представени доказателства за изплатено трудово възнаграждение на жалбоподателя от [фирма]. А твърдението в жалбата, че възнаграждението е плащано по банков път бе оттеглено от адв. Й.. Други доказателства в тази насока не бяха представени. Жалбоподателят промени версията си като пълномощникът му декларира, че възнагражденията са били изплащани на ръка. Предвид липсата на доказателства за търговска дейност и реализирани приходи от дейността на [фирма], реалното изплащане на вписаните месечни възнаграждения остава недоказано. Впечатление прави обстоятелството, че след прекратяване на трудовите договори от [фирма] на 16 лица е изплатено ПОБ, а в периода 01.01.2015 - 30.09.2018 г. на 27 лица са изплатени обезщетения за временна неработоспособност, включително и на Р. И. в общ размер около 60 хиляди лева. съгласно данните от Констативния протокол №КВ-5-21-00559755/02.05.2019 г. на контролния орган на НОИ. Съдът не кредитира показанията на св. В. В., защото те са в противоречие с останалия, събран по делото доказателствен материал.

Във връзка с гореизложената фактическа обстановка, с оглед относимите правни норми и липсата на представени доказателства, основащи твърденията и исканията на Р. И. И., формулирани в жалбата, съдът счита че същите са неоснователни и недоказани.

Решение №1040-21-230/04.03.2020 г. и потвърдените с него разпореждания № 214-00- 2878-7/27.11.2019 г., № 214-00-2878-8/27.11.2019 г., № 214-00-2878-9/27.11.2019 г., № 214-00- 2878-10/27.11.2019 г. и № 214-00-2878-11/27.11.2019 г. са издадени след пълно изясняване на случая от фактическа страна - след извършване на проверка по разходите на ДОО в осигурителя [фирма], и с оглед императивната разпоредба на чл. 54а от КСО, която описва кумулативно определените условията, на които следва да отговарят лицата, за да придобият правото на ПОБ, респ. липсата на някое от определените изисквания води до отпадане на правно основание за получаване на обезщетението.

В случая, съдържанието на актовете са повлияни единствено и само от обстоятелството, че Р. И. И. не е отговаряла на условията за получаване на ПОБ по чл. 54а от КСО предвид представените нови доказателства от извършените проверки, установеното обстоятелство че същата не е осигурено лице по смисъла на закона и съот. същите са довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ.

В случая не се установяват други обстоятелства, които биха могли да повлияят върху съдържанието на акта и направеното волеизявление на административния орган, който го е издал.

При невъзникнало осигурително правоотношение и наличието на заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице,

осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. В тази връзка правилно и законосъобразно е било издадено разпореждане № 212-00-2878-7 от 27.11.2019 г. за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ.

Твърдението на жалбоподателя, че по смисъла на чл.54а. ал.1 от КСО е достатъчно осигурителните вноски да са дължими е неоснователно и необосновано.

По смисъла на чл.54а, ал.1 от КСО осигурителните вноски са дължими само при наличие на осигурително правоотношение, а в случая извършената проверка от контролния орган на ТП на НОИ е установила, че такова не е било налице, за да се приеме че вноските са дължими. В хипотезата на невнесени осигурителни вноски и подадени данни в РОЛ за максимален осигурителен доход извършването на проверка по разходите на ДОО е необходимо, за да се установи дали вноски въобще са били дължими. При липсата на осигурително правоотношение такива не се дължат.

Наличието на нови данни в РОЛ обвързват длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица да постанови отказ за отпускане на ПОБ. Преценката се извършва към датата на заявлението за отпускане на ПОБ и след като лицето не е било осигурено за риска безработица през последните 18 месеца, то правилно и законосъобразно е прието, че то няма право на ПОБ и е издадено разпореждане № 212-00-2878- 8/27.11.2019 г. за отказ за отпускане на ПОБ.

Решението и потвърдените разпореждания на ръководителя по осигуряването за безработицата се явяват правилни и законосъобразно постановени, при спазване на императивните разпоредби на КСО и АПК.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че оспореният административен акт не е съобразен с целта на закона. За да е изпълнена тази хипотеза съгласно съдебната практика правомощието за издаването на административния акт следва да е използвано за постигане на друга цел, различна от законоустановената.

При условие, че са събрани доказателства, че за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018г., вкл. лицето не е било осигурено за риска безработица е налице отрицателна предпоставка за отпускане и изплащане на ПОБ на жалбоподателя и предвид факта, че е събрана необходимата информация, даваща основание да се стигне до извода, че лицето няма право на ПОБ. то целта на закона - отмяна на отпуснатото ПОБ и отказ за отпускане на такова, е налице. В този смисъл правомощието за издаване на обжалваните разпореждания са законосъобразни и във връзка с целта на закона.

При така изяснената фактическа обстановка и с оглед коментираните правни норми съдът счита, че атакуваното Решение на Директора на ТП на НОИ С. - град е правилно, обосновано и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби, а жалбата на Р. И. И. е неоснователна, недоказана и необоснована.

С оглед на изложеното, с обжалваното решение правилно са потвърдени горепосочените разпореждания на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и длъжностно лице по чл.114, ал.2 от КСО, съответно за отмяна на разпореждане на отпускане на парично обезщетение за безработица ПОБ, отказ за отпускане на ПОБ и възстановяване на добросъвестно получено ПОБ, поради служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл.5, ал.4 от КСО от дружеството [фирма] за лицата, работили по трудови правоотношения с дружеството за процесния период.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] действаща чрез пълномощника си - адв. М. Й. – САК, със **съдебен адрес: [населено място], [улица], етаж 3, офис 9 - адвокат М. Й., срещу** Решение №1040-21-230 от 04.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата на Р. И. И., против Разпореждания №212-00-2878-7/27.11.2019 г., № 212-00-2878-8/27.11.2019 г., № 212-00-2878- 9/27.11.2019 г. №212-00-2878-10/27.11.2019г и №212-00-2878-11/27.11.2019г., като неоснователна, потвърждават се разпорежданията, като законосъобразни, а по същество се отменя разпореждане от 03.05.2016г. за отпускане на обезщетение за безработица, отказва се отпускане на обезщетение за безработица и се задължава жалбоподателката да възстанови добросъвестно получено ПОБ.

ОСЪЖДА Р. И. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: